

INFORMAČNÍ ZPRAVODAJ

VLAST

DO DALŠÍHO ROKU

Organisace NOVÁ VLAST, rada národnostní skupiny Čechů a Slováků usedlých v Rakousku, vstoupila do devátého roku svoji činnosti.

I když toto výročí není ještě jak se patří "kulaté", přesto je tu důvod k zamýšlení a hodnocení vykonané práce.

Stručný přehled o činnosti za minulý rok se kterým se členové a příznivci organisace seznámili v IZ 11/12/78, jistě poskytl důkazy o tom, že se organisace těší vážnosti a to jak v Rakousku, tak i v ostatních zemích svobodného světa, a že svoji opodstatněnost prokázala na všech úsecích menšinové činnosti.

Konkrétní činy jsou odpovědi těm, kteří se snažili, s ohledem na své vlastní zájmy, nebo zájmy svých chleboďárců, práci našich členů a funkcionářů bagatelisovat.

Vždyť kolika krajským organisacím v Rakousku /a i jinde ve světě/, se podařilo během jednoho roku projednávat menšinové problémy dvakrát přímo s prezidentem Rakouské republiky a několikrát te o těchto diskutovat s kancléřem a jeho nejvyššími úředníky?

Která jiná organisace řeší problémy našich krajanů-uprchlíků a dostalo se jí za tuto práci uznání z úst nepovolanějších - presidenta Ar'Ch a byv. velvyslance naší demokratické republiky dr. Jana Kapánka?

A tak ať se to komu líbí, nebo ne, díky obětavým funkcionářům, kteří věnují svůj čas i finance ve prospěch dobré věci - tato se patří.

v I D E N - v měsíčním cíle opět pracujeme v našem seriálu a to odpovědi na otázku 4 - Jaký je stav ve staročeské menšině v Rakousku, pokud se týče tisku, organizací a jejich činnosti?

Staročeská menšina se skládá z cca 15 ti spolků, z nichž některé existují již jen na papíře a další rapiálně vymírají.

Vrcholnou organizací je Menšinová rada, kde jsou zastoupeny jednotlivé spolky a potom řada ostatních funkcionářů.

Činnost Menšinové rady možno znalci poměrů v nynějším Československu přiblížit přirovnáním k tamnějším spolku "NÁRODNÍ FRONTA"- Má honosné jméno, řadu funkcionářů a zástupců spolků a může se tam pod dohledem "SPRANY" kladně diskutovat a to je také vše.

"Dohled" má v případě Menšinové rady spolek ČESKÉ SRDCE, jehož funkcionářům slouží více méně Menšinová rada jako štít pro prosazování zájmů a její "usnesení" budí u těch, kteří neznají poměry, dojem seriosnosti a jednomyslnosti ve staročeské menšině ve Vídni.

O nemožnosti prosadit jiné názory, než jsou po chuti dohlížející straně, hovoří jasně poměr zastoupení funkcionářů v Menšinové radě. Ze 17 ti členů jejího vedení je totiž 10 členy vedení ČESKÉHO SRDCE.

Mimoto nemá Menšinová rada finanční prostředky, aby mohla volně a svobodně dle problémů v jednotlivých spolcích na základě připomínek jejich zástupců v Menš. radě do jejich vývoje zasahovat. /tyto opět vlastní ČESKÉ SRDCE/.

Menšinová rada je také "majitelem" staročeských krajských novin "Viedeňské svobodné listy". I zde je ponechána volná ruka "vedoucímu redaktori"-členu a zaměstnanci ČESKÉHO SRDCE - není známo, že by existovala redakční rada, nebo jiný orgán, který by noviny a jejich psaní řídil.

Na druhém místě našeho rozboru uvedeme spolek
ČESKÉ SRDCE.

Tento spolek není sice tak aktivní a silný jako
spolek SOKOL, ale má proti tomuto nespornou vý-
hodu. - Vlastní 17 milionů šilinků, které získal
za prodej pozemků, na kterých se v minulosti ode-
hrávala téměř veškerá menšinová činnost ve Vídni.
Získanými financemi dosáhl spolek Č.SRDCE rozho-
dujícího vlivu na činnost, vývoj a osud čs men-
šiny v Rakousku.

Poskytuje totiž ostatním staromenšinovým spolkům
dary a půjčky a to podle libovolné úvahy svých
funkcionářů.

Protože jsou tyto dary a jejich výše "podmíněny"
poslušností, si většina spolků a jejich pocti-
vých funkcionářů proto, aby svůj spolek udrželi,
/bez podpor je to nemožné/ do štítu příslo-
ví: KOHO CHLEBA JÍŠ - TOHO PÍSEŇ ZPÍVEJ.

Má-li si staročeská menšinová rada opět získat
postavení, které jí v rámci demokratické staro-
krajanské obce patří, musela by si:

1. Zajistit parit-ní zastoupení všech starokrajans-
kých spolků ve svém orgánu a to dle počtu jejich
skutečného členstva a zrušit nadvládu jedné orga-
nisace ať již jakkoliv maskovanou.
2. Rozhodovat o vyvoji a problémech staročeské men-
šiny přímo a tajně, neboť dosavadní "hlasování
aklamací" s ohledem na nedemokratičnost, která je
v poslední době u některých funkcionářů samozřej-
mostí, slouží tento způsob hlasování pouze k za-
strašování slabých a bojácných, i když v jádru
poctivých funkcionářů.
3. Zajistit si z majetku ČESKÉHO SRDCE /vždyť i
toto patří vč. majetku do staročeské menšiny, ne-
bo snad ne ?/ odpovídající finanční podíl.
Z tohoto podílu pak spravedlivě zúčasti zástup-
ců všech spolků, přidělovat fin. prostředky na pro-
kázanou činnost jednotlivým starokrajanským spol-
kům.

Pokud si vedení menšinové rady tyto základní předpoklady spolkové demokracie nezajistí, nemůže být řeč o reprezentaci staročeské menšiny a jejich spolků, nemluvě již vůbec o téměř desetitisícové čs. menšině novokrajanstva a exilu, kteří po trpkých zkušenostech nechtějí mít se staročeskou menšinovou radou a jejími spolky za žádných okolností nic společného.

Pan Jan kuncíř, generální tajemník ČS křesťanské demokracie v exilu a paní M. Mrázová, členka Poradního sboru Mnichov /oba z Rakouska/, kteří byli členy Zastupitelstva Rady svobodného Československa, se rozhodli ke zrušení členství v Radě a vystoupení z tohoto orgánu. Svě rozhodnutí oznámili Radě dopisem z 18.2.1979. Po tomto jejich závažném rozhodnutí "reprezentují" Rakousko a jeho exilovou veřejnost v Radě svobod. Československa pouze páni J. Jonáš a dr. Šafář. Oba pánové jsou naši exilové a krajaňské veřejnosti velmi dobře známi v souvislosti s ostudnou protixilovou aférou PÉTI NUL, kterou odhalila švédská policie. Bez komentáře- pouze k zamyšlení.

Dne 20.2.1979 zúčastnil se náš zástupce porady a zdvořilostní návštěvy u ministra národní obrany Otto Rösche. Při jednání byla znovu potvrzena všechna ujednání, která učinili naši zástupci s jeho předchůdcem. Pokud mají naši krajaňové v jakémkoliv směru nejasnosti v souvislosti se službou v rakouské armádě nebo v civilní službě, mohou se obrátit o radu na naši organizaci a to vždy ve středu v době od 17 00 hod do 18 30 hod. v KLUBOVNĚ JIRÁSEK VÍDEŇ 16 Thalheimergasse 38/I/1.

OTISKUJEME BEZ KOMENTÁŘE - pro informaci našich krajanů, kteří eventuelně článek četli.

R. KOPECKÝ
FLAT 2
57 CASTLEBAR ROAD
LONDON, W 5 2DA
Tel: 01-997 2752

12 1979

Vážení krajané,

z "Kanadských listů" se dovídám, že ve Vídeňských svobodných listech vyšel můj článek "Proč jsme karátulovali za Mnichova". Protože jsem Víl sv l. neviděl nejméně dvacet let musím předpokládat, že je to přetisk článku, otištěného v chicagském hlasateli. Je to úvod k souboru článků, jimiž jsem vyličoval příčiny, vedoucí k oné katastrofě. Bez těchto dalších článků vzbuzuje první, zůstaner-li úsolován, docela mylný dojem.

Nemám nic proti tomu, otiskne-li některý list co jsem napsal jinam. Nerad bych však vzbudil dojem, že píši do listu, o němž nevím nic více, než že vychází.

Jsem

s krajanským pozdravem

Váš

R. Kopecký

Vzpomínkový večer JANA PALACHA.

Jako jediná, krajańska a exilová organizace/v Rakousku/ uspořádala org.NOVÁ VLAST vzpomínkový večer k 10. výročí smrti Jana Palacha.

V přeplněném, vkusně vyzdobeném sále spolku JIRÁSEK přednesl nejprve R.Pavlovec ml. básně Poláka F.Wierzyňského - Na smrt Jana Palacha.

Poté se ujal slova red.Jožka Pejskar, který vzpomněl událostí před deseti lety a nesmírnou obět, kterou spravedlivé věci našeho národa přinesl Jan Palach a požádal přítomné, aby na tento hrdinský a bohužel i tragický čin mladého vlastence nikdy nezapomněli. V další části svého projevu vzpomněl i obět studenta Jana Zajíce ze Šumperka, který stejně jako J.Palach protestoval tím, že obětoval svůj život, proti násilí spáchané na našem národě SSSR a jeho satelity.

Ze zvukového záznamu vyslechli přítomní projevy, které pronesli v den pohřbu 25.1.1969 na nádvoří staroslavného Karolína, rektor Karlovy university prof.Oldřich Starý, ministr školství V.Bezdříček, děkan fil.fakulty J.Kladivo a zástupci studentstva. Tato vzpomínka z minulosti zanechala na účastnících večera silný dojem.

Vzpomínkového večera využili pořadatelé i k tomu, aby se jménem vídeňského krajanstva rozloučili s Jožkou Pejškarem, který odjíždí do USA, poděkovali mu za jeho dobrou a obětavou práci pro náš exil, a popřáli mu mnoho úspěchů a zdraví v jeho další krajaňské a exilové činnosti za mořem.

Návštěva J.Pejškara ve Vídni poskytla možnost krajanům a to jak chartistům, tak i příslušníkům starokraj.menšiny, promluvit jak s ním, tak i s místopředsedou Poradního sboru ing.Holmanem a novou generální tajemnicí PS dr.A.Benešovou, kteří ho doprovázeli, a to jak v klubovně spol.JIRÁSEK, tak i na plese SOKOLA okr.16., kam byli hosté z Mnichova pozváni.

Sbor inf. 13. - Noví mluvčí CHARTY 77

Místo dosavadních mluvčích - filozofa L. Hejdučka, spisovatele V. Pavla a uvězněného J. Šabatu nastupují: 42 letý někdejší novinář Jiří Dienstbier, 32letý matematik a filozof Václav Benda a 38 letá překladatelka Zdena Tominová.

Marta Kubišová čeká dítě a proto nyní jako mluvčí nevystupuje.

Výměna mluvčích v Chartě je běžnou záležitostí a zdá se být v souladu s koncepcí, že mluvčí mají reprezentovat hlavní názorové proudy a skupiny. Jiří Dienstbier, zkušený žurnalista, ovládá několik jazyků. Působil v jihovýchodní Asii a navštívil také Čínskou lidovou republiku. Patřil mezi nejpopulárnější novináře v r. 1968 - známý je z pořadů Svět dnes večer anebo Písničky s telefonem. Po okupaci byl ještě zpravodajem čs. rozhlasu z Washingtonu, ale po návratu do ČSSR byl zbaven možnosti vykonávat své povolání. Patří k původním signatářům Charty 77 a jako mluvčí reprezentuje proud, který kriticky navazuje na tradici Pražského jara a sympatizuje s eurokomunismem. Je vlastně nástupcem Jiřího Hájka.

Václav Benda je matematik a filozof, zaměstnan nyní jako topič. Má pět dětí. Je praktikující katolík a podobně jako Jan Patočka představuje humanistickou orientaci.

Třetí mluvčí je žena, Zdena Tominová.

Vystudovala divadelní akademii, v šedesátých letech patřila ke kruhu pražských surrealistů, publikovala básně, uplatnila se jako překladatelka; do nedávna pracovala jako oficiální tlumočnice - překládá do čtyř jazyků. Propuštěna byla proto, že její manžel Julius Tomín, odborník pro řeckou filosofii, se aktivně zúčastnil činnosti Charty 77. Dnes pracuje jako hlídač v zoologické zahradě. Reprezentuje skupinu občansky angažovaných a oficiálně umlčených uměleckých tvůrců.

D O P O R U Č U J E M E :

Při návštěvě Vídně ubytování u rod. B I L E K
1060 Wien Gumpendorferstr.144/9 tel.56 53 325
Pokoj s možností ubytování až 5ti osob 8S 320,-

Dovolenou v Zell am See v pensionu M I L A N
našeho krajana M. Prkala. Adresa: A 5700 Zell
am See Zellermoosstr.75 tel. 06542 20246.

Při návštěvě Schönbrunnu stánek s občerstvením
naší krajanky L. Rejdové-naproti kina TIVOLI.

Nákup českých knih a časopisů v knihkupectví
HEINZ K O L I S C H 1010 Wien Rathausstr.18

PŘEDPLAŤTE SI A ROZŠÍŘUJTE NOVINY ČS EXILU:

ČESKÉ SLOVO - 8 MÜNCHEN 86 POSTFACH 860604

NÁRODNÍ POLITIKA-8 MÜNCHEN 90 Scharfreiterpl.12

DEMOKRACIE V EXILU -8 MÜNCHEN 19 Winthirstr.33/11

PRÁVO LIDU - jubilejní výtisk obdrží zájemci
v knihovně J I R Á Š E K.

Informační zpravodaj - IZ - vychází měsíčně.
Magiitel a vydavatel - Nová Vlast, křda národnostní
kupiny v Rakousku usedlých Čechů a Slováků.

Adresa: N.VLAST A 1061 Wien - Postfach 39
Pro redakci zodpovídá: Frant. BUCHAL, 1040 Wien,
Taubstummengasse 6.

Informační zpravodaj VLAST - IZ - erscheint monatlich.
Eigentümer und Verleger - Nová Vlast, Volkgruppen-
rat der in Österreich ansässigen Tschechen und
Slowaken.

Adress: N.VLAST A 1061 Wien - Postfach 39
Für die Redaktion verantwortlich: Fr. BUCHAL,
1040 Wien, Taubstummengasse 6.

Roční předplatné 8S 100,- čtvrtletní 8S 25,-

KDO JE TERORISTA ?

fejeton ke svatému Mikuláši

Kdyby neměl Petr Uhl malého Pavlíčka a už tři měsíce ve dne v noci před dveřmi bytu uniformované policisty, tak bych se nestal andělem. Na Západě se rozmohlo svinstvo terorismu a naše policie postavila před byt usměvavého Uhla ostrahu. Do práce a z práce za ním chodí civilisté a na služební cesty za ním jezdí v autě. A to všechno proto, že bere vážně Marxovy revoluční názory. Ale to se snad u nás může, ne? I když pravda, už pár let za to seděl. Chtěl bych se ho někdy zeptat, jak se může stát, že když revoluce předešlý řád zamorduje, tak nedokáže uklidit jeho mrtvolu. A proč vypuká až tehdy, když už je minulý řád tak slabý, že by mu šlo možná jen rozumně domluvit. Jistě mi poctivě odpoví a každý si na závěr ponecháme svůj vlastní názor a zůstaneme nadále přáteli. Není hádavý, pečlivě ctí sílu argumentu a požehnání tolerance. Nedovedu si představit, že by tento svobodomyšlný člověk si mohl natolik nevážit života druhého a neváhal zavraždit nebo vydírat kvůli prosazení nějaké své myšlenky.

Ale k terorismu. Je to moderní nemoc, upečená na romantických kamínkách, kde se věří, že prosazovat svou vůli se smí jakýmkoliv způsobem a že to není darebáctví. Jakýsi bližní mi skočí do cesty, položí mi pistoli na břicho a řekne, že jestliže mu někdo u p l n ě j i n ý nedá prachy nebo nevím co, tak že mě zastřelí. A já se modlím, aby tamten měl tolik odpovědnosti a dal mu ty prachy, protože já za nic nemůžu, já tady jen tak náhodou jdu.

Terorista je zbabělý příživník na nevinnosti a bezbrannosti. Ať jsou to cestující v letadle nebo autobuse, návštěvníci obchodního domu nebo obyčejní chodci. Jsou přepadnutí, eventuálně zabiti a odpovědnost se hází na o d p o v ě d n ě lidi. Ke vzniku terorismu je potřeba bezbranný rukojmí, někdo kdo za něj cítí odpovědnost a necita schopný všeho. Na tuto myšlenku mě přivedli v

Bartolomějské ulici, když se mě ptali, jestli mám děti. Mám syna a chodí do první třídy. A tak jsem musel poslouchat výčitky, že mu zničím život, že se nedostane do školy ani ke slušnému povolání. Já o tom rozhoduji ? Prý ano. Svým postojem a svými názory. Jenže syn chodí do první třídy v Paříži ! Tak se o tom přestalo mluvit. Bohužel ne každý otec má toto "štěstí" a je známo, kam se váhy nakloní, když je někým na jednu miskou posazen osud tvého dítěte a na druhou tvoje svědomí.

Terorista je příživník na něčem, na čem nám záleží. A tak se může stát rukojmím i tvůj zájem, tvé zaměstnání, tvé vzdělání a tvá možnost bydlet. To všechno jde zajmout a vydírat na tom.

Pátého prosince chodilo po staré Praze mnoho Mikulášů, čertů a andělů. I my jsme vystartovali. Pavel Kohout byl Mikuláš, Pavel Landovský čert a já šel za anděla. Kohout, jako dochvilný a odpovědný člověk proměnil oblečením kostýmu svou duši a začal všem říkat synu. Já držel v ruce paví pero a pískal na dřevěnou flétničku nebeské melodie a Landák chrastil řetězem a hudroval: „Kde jsou ty děti ?“

Na Prosek jsme dojeli za tmy. Chvilí jsme bloudili mezi obudnými panelovými ubytovnami, jejichž život se skládá z toho, že ráno autobus sežere všechny obyvatele a večer je na tom samém místě vybleje. Ubytovny bez divadel, kostelků, kavárniček, uliček, výloh, řemeslníků, bez lidských zákoutí, kde by mohlo dítě drobnohledně a přirozeně sledovat lidský život, jeho fungování a půvab, jeho neopakovatelnost. Vše je typizováno a zobecněno. Neosobní svět, kde se může stát, že život jednotlivce je přehlédnut a scvrkne se na pouhý účel, na pracovní sílu, na jdoucí peněženku za temné noci. Tak by to možná mohlo fungovat navěky nebýt dětí, které se rodí, které rostou, za které cítíme odpovědnost a u kterých tolik záleží na tom, kde vyrůstají.

Jen jsme vystoupili z auta, shluklo se jich kolem nás za nesmírného řevu nejméně tři sta. „Hele, andělovi koukají dřiny !“ „Vole, anděl je nejlepší, je to správněj hároš.“ Rozhlédl jsem se přes hlavy dětí po té pustotě. Co tady celý den dělají ? Jak to, že během jednoho okamžiku se jich může nakupit kolem nás takové množství ? Dnes je tu věkový průměr deset. Za deset let to bude dvacet. Mysleli sociologové na to, co se stane, dřív než dal in-

vestor peníze na stavbu ? Poučili jsme se z historie velkých amerických měst a vzniku mladistvých gangů na jejich periferiích ? Otcové sem byli ubytováni a cítí odpovědnost k dětem. Pro děti je to už d o m o v . Budou cítit za tento domov odpovědnost k otcům ? Kdo je to naučí ? Zatím mě jen tahají za papírová křídla a nadšeně jásají, když tak důstojně kráčíme k jedné z hromad panelů, kde v sedmém patře bydlí malá Monika Ledererová. Tatínek je už potřetí za její život ve vězení. Tentokrát za to, že c h t ě l napsat knížku.

Zastavilo nás několik tatíneků a maminek, že mají děti a že dají stovku, když se u nich zastavíme. Místo aby si nalepili fousy, raději zaplatí stovku. Šli jsme pomalu do sedmého patra, pískal jsem k tomu na píšťalku a bezvousé peněženky zůstávaly závistivě v patrech se stovkou v ruce.

Monika je krásné děvčátko. Pan Mikuláš zjistil, že se dobře učí a tak dostala nadflku. Několik set dětí křičelo pod okny. Vyšli jsme na balkon. Nad Prosekem se rozezněl radostný dětský jásos, jen Mikuláš mezi žehnáním trochu smutně prohodil: „Kdyby věděli, komu mávají.“ Děti, jako už po tolikáté, nevěděly. Já mával pavím perem a přemýšlel o rukojmích, terorismu, nevinnosti a odpovědnosti a o tom, jak žít ve světě, abych měl na duši, co mám dnes na sobě.

Cestou dál se nám rozbilo auto. Musel jsem v andělském vlézt pod pekelný stroj a vyměnit hadičku. Mikuláš nachlazeně pokašlával a přešlapoval okolo. Zastavilo několik aut. Ne, že by andělovi pomohli, ale že mají doma děti a že dají stovku. Oni prostě neumějí vyvážit na miskách vah štěstí dítěte a své svědomí. Mají jen tu stovku, které se jim dostalo za převrácení vah.

My pokračovali k Uhlům. Vešli jsme do domu. Do čtvrtého patra jsme nestylově vyjeli výtahem. Když jsme otevřeli výtahové dveře, začlo se blýskat. Státní bezpečnost měla na schodech fotografa. Před dveřmi stály dvě dvoumetrové uniformy s hnědýma očima. Čert chtěl zazvonit. Policista zahradil zvonek tělem a řekl: „Napřed ukažte občanský průkaz!“ „Na co ? Takovej zákon neznám. Jdem dělat dětem Mikuláše !“ naštvál se čert. „Občanský průkaz !“ pravil ne-

ústupně jednobarevný kostým k našim barevným. Fotograf na schodech blýskal jako před bouří. Pískal jsem na dřevěnou píšťalku nebeské melodie a vyhýbal se ďábelským intervallům. Petrova žena slyšela na chodbě hluk a otevřela s Pavlíčkem na ruce. Dvouletý chlapeček se rozplakal. Táta Petr ale nebyl doma. K o h o tedy hlídají ? Zamrazilo mě.

Police, když začla hlídat domov malého Petříčka rozhodla, že k nim do bytu nesmí víc jak tři osoby. My byli tři, takže jiní tři museli na dobu nadílky na chodbu. „Ale já tam mám rozkojené dítě!“ říkala vycházející dívka a zaplnala si blůzu. Hnědooký zákon v zeleném suknu byl neústupný. Na chodbě nastala tlačenička a my vešli dovnitř. Na pohovce leželo úplně malé dítě a vedle se posadila Hanka s Pavlíčkem a oba nebyli k utišení. I čert sundal masku: „Pavlíčku, já nejsem žádný čert, to je jenom legrace,“ ale dítě plakalo dál. Jakýmsi smyslem cítilo přítomnost ďábla. Zcela neandělsky jsem si zapálil cigaretu a šel si do koupelny umýt ruce. Napadlo mě, že podle Starého zákona má i anděl právo na nenávisť. Jenom Mikuláš nevypadl z role, utěšil Pavlíčka a dal mu dárky. Mezitím přijelo zdola několik dalších bytostí se služebním dotazem: „Co je to tu za bordel ?“ Tradiční lidový obyčej pojali po svém. Ale nikdo z tlačících se nevinných na chodbě necítil potřebu odpovídat. Stačilo se rozhlédnout.

Terorista je příživník na tom, co dává našemu životu smysl. Na nevinnosti, bezbrannosti a na svobodě.

10. prosince 1977

FEJETON otištěn bez vědomí autora^Z časopisu
HLAS BOHEMIE - list Bohemie, čs.kulturního a soc.
sdružení ve Spolkové republice Německo e.V.
Možno objednat: Postfach 900205,5 Köln 90 BRD
